„Seda on küll raske määrata, sõber, ütles herra Rau, kes mitte enam naeratada ei wõinud, kui mehe tõsise näu peale waatas. „Minu õnnis abikaasa oli seda küll juba ammu ära unustanud ja sellega leppinud . . .“

„Herra,“ ütles talumees tõsiselt, „olge nii hea ja wõtke seda raha minu käest, Teie olete selle õige pärija.“

„Noh, siis andke minule pool guldnat, kui see Teie südamele rahu toob.“

„Ei, herra, see ei ole küll, ja mina ei taha ainult naljaks teha, nagu olekšin mina maksnud, Teie piate wähemast ühe thaleri wõtma, nii palju see wist määrt oli.“ Tema pani ühe thaleri laua peale. „Soo, herra, kui tahate, siis andke minule kätt ja ütelge, et minule andeks annate, oma praua õnnsa nimel; armas Jumal saab siis ka minu südant jälle kergeks tegema, et ükskord auus ja rahus surra wõin.“

Õige südamest andis kaupmees temale kätt: „Minge rahuga, sõber, Jumal saagu kõiki südd Teie südame pealt wõtma, nagu seda.“

Ja talumees läks oma teed rahus ja waikselt, kuna igal poolel tema ümber lauljad liisuwõtjad kihisesiwad. Kodu ütles maja-ema: „Ei tea lapsed, mis isal täna on, tema näitab nii rõõmus wälja ja on nii waikne ja pehme, kuida mina teda weel

koguni näinud ei ole. Mis head piaks tema küll linnas kuulnud olema?“

Õõsel on tema mees seda temale rääkinud, et nüüd üks koorm tema hinge pealt wõetud olla.

Selsamal pääwal oli omas tuakeses üks waene leşk suures walus haige-woodis maas. Aastatest saadik oli tema ühes lootuseta haiguses ja temale ja tema tütretele, kes truuwusega temal abiks oliwad, tegi liisuwõtjate wali hõiskamine ja laulmine õige walu; şest haiguse kõrwas walitsesiwad ka mure ja waesus weikeses tuas. Ema pidi üht tugewat suppi ja natuke kobar-wiina saama, ja just täna oli weike tagawara otsa saanud ja sisewõtmisi ei olnud järgmistel pääwadel oodata. „Ema,“ ütles Miinake, üks tütretest, „mina palun ometigi naabri käest natuke laenu, mina wõin seda temale ju jälle tagasi maksa.“

„Aga enemini palun mina tohtre-praua käest natuke kobar-wiina,“ ütles Klaara, „tema teeb seda hea meelega.“

„Ärge tehke seda, lapsed,“ palus haige, „mina ei ole mitte ülemeeline, abi wasta wõtma, aga palunud ei ole meie tänine kedagi, kui armast Jumalat ükşi; see saab ka nüüd meile õigel ajal abi saatma.“

„Aga Sina oled ju wäga nõrk, ema . . .“